

imødekommende på også dette spørgsmål, men det er vigtigt, at det sker her i salen. Der er altså disse to spørgsmål.

Med hensyn til selve sagen kan det egentlig undre, at den ikke har pådraget sig større offentlig opmærksomhed. Det er en af de største sager, Folketinget overhovedet har haft med at gøre.

Over årene – i al den tid vi har haft elektricitet i Danmark – har forbrugerne, der har været tvunget til at aftage strøm fra et bestemt sted, bidraget til at skabe meget betydelige kapitaler i såvel produktionskapacitet som i både overordnede og almindelige distributionsnet. Man kan sige, at rent juridisk tilhører disse mange milliarder kroner, disse store værdier, der er skabt, formelt henholdsvis de forbrugerejede selskaber – og det er jo godt nok i denne her sammenhæng – og kommunerne. I forbindelse med den meget anstrengte økonomiske situation, kommunerne befinder sig i, har mange kommuner imidlertid været fristet til at realisere disse gevinster og har derved skaffet sig et meget betydeligt beløb til udvidelse af det kommunale forbrug.

Kl. 10.40

På baggrund heraf, og fordi det drejer sig om milliardbeløb for et fåtal af danske kommuner, lavede den tidligere regering med tilslutning fra et flertal i Folketinget en lovgivning, der betød, at bortset fra de penge, kommunerne selv havde skudt ind, skulle alt modregnes i salgsprovenuet. Formålet var naturligvis at forebygge, at der skete salg. Efter regeringsskiftet skete der så det, at man ved en række juridiske fiksfakserier – jeg er ikke bange for at bruge udtrykket – pludselig skabte tvivl om, hvor meget der overhovedet ville blive modregnet af de betydelige værdier, der var skabt af forbrugerne ude i systemet.

For at fjerne denne tvivl besluttede fire partier, nemlig Kristeligt Folkeparti, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet, sammen at fremsætte et forslag om, at op til 95 pct. af værdierne kunne modregnes. De nuværende regeringspartier har hele tiden været imod, at man beskyttede forbrugernes værdier, og tilhængere af, at kommunerne frit fik lov at sælge, og derfor har det været en meget omtvistet lovgivning.

Så sent som sidste sommer indgik regeringen en aftale med kommunerne om, at de frit kunne sælge og beholde alle pengene, blot de brugte pengene til at nedbringe gælden med. Desværre har den nuværende regering sammen med Dansk Folkeparti flertal i Folketinget for det punkt, og der var ikke tilslutning til det forslag,

som de fire partier, jeg nævnte før, fremsatte i Folketinget. Men til gengæld fik vi på baggrund af forslaget en, synes jeg, god forhandling med regeringen, og det er nu lykkedes at sikre flertal for et forslag, der i realiteten betyder, at det meget store milliardbeløb, som ellers ville være udloddet til forbrug, bliver nedbragt ganske betydeligt.

For det første er det ifølge aftalen naturligvis muligt for kommunerne at lade være at sælge, og det er også pointeret i aftalen, at man kan lade være at sælge nettene, hvis man sælger de kommercielle dele fra. Det tror jeg der er masser af kommuner der vil benytte sig af for at beskytte deres forbrugere, og derfor er der forlods – lad os bare være forsigtige – en femtedel af værdierne, der ikke vil blive omsat i handel og derfor altså heller ikke vil blive udløst i forbrug på bekostning af forbrugerne.

Dertil kommer, at ifølge aftalen er vi enige om, at alle de overordnede net skal skilles ud i et særligt transmissionsselskab. Det betyder, at 25-30 pct. af de værdier, der ellers var kommet i spil, nu vil blive låst i et selskab, og det står udtrykkeligt i aftalen – og det er jeg taknemlig for – at der ikke kan ske frasalg, og at der skal være flertal af forbruger- og samfundsrepræsentanter i bestyrelsen.

Endelig er der lagt meget skrappe krav ind i indtægtsrammestyningen, som beskytter forbrugerne – både varmekunderne og elkunderne – i tilfælde af, at man sælger nettene, og det betyder igen en betydelig begrænsning af den kommercielle værdi. Bare den omstændighed, at man ikke længere får forrentet den bundne kapital, at man ikke kan misbruge salgssituationen til at sætte priserne i vejret, at vi i fællesskab – og her vil jeg gerne sige, at ministeren har været imødekommende undervejs, for det lå jo ikke i det oprindelige forslag – har sikret, at vi ikke skaber det, jeg tror ministeren undervejs i forhandlingerne kaldte en malkemaskine, hvor det er forbrugerne, der lægger yver til, og at der modregnes for 40 pct. af værdierne, mens de resterende værdier skal bruges til nedbringelse af gælden eller indefrysnes i op til 10 år, begrænser den kommercielle værdi.

Vi har prøvet at lave et regnestykke. Hvis man går ud fra, hvad jeg ikke tror er helt forkert, at det oprindeligt drejede sig om 80 mia. kr., der kunne være kommet ud i forbrug, er vi på nuværende tidspunkt nede på omkring 10 mia. kr. Det vil sige, at vi nærmer os det, der oprindeligt og også senere hen var målsætningen med det,